

Władysław Śliwa 1879 - 1944

Urodził się dnia 15 kwietnia 1879 r. w Puchaczowie w rodzinie Franciszka i Marianny z Lewandowskich. W 1897 r. otrzymał świadectwo z kursu Seminarium Nauczycielskiego w Chełmie, jednakże nie podjął pracy w zawodzie nauczyciela. W latach 1895 - 1897 pracował jako pomocnik pisarza gminnego w gminie Olchowiec w powiecie chełmskim. Od 1899 r. związał się z Lubartowem, gdzie (od 1 maja) podjął pracę jako urzędnik na różnych stanowiskach, w tym w latach 1901 - 1914 jako sekretarz miejscowego magistratu.

W dniu 13 września 1908 r. Władysław Śliwa zawarł związek małżeński z Wandą Heleną Pawłowską. Ze związku tego doczekali się potomstwa: synów Jerzego i Romana.

Władysław Śliwa w latach zaborów dwukrotnie sprawował funkcję burmistrza miasta. Po raz pierwszy w okresie od 3 grudnia 1908 do 1 lutego 1909 r. Ponownie na to stanowisko powołany został przez gubernatora lubelskiego w roku 1915 (od 8 lutego jako pełniący obowiązki, od 8 kwietnia 1915 r. jako mianowany). Przymusowa ewakuacja pracowników magistratu przeprowadzona przez władze zaborcze wobec ofensywy wojsk austriackich w lipcu 1915 r. przerwała jego pracę na tym stanowisku. Wraz z rodziną został wówczas ewakuowany do Rosji. Do kraju wrócił w maju 1918 r.

Jeszcze w latach zaborów dał się poznać jako osoba aktywna społecznie. W 1903 r. był jednym z założycieli Ochotniczej Straży Pożarnej w Lubartowie i czynnym druhem OSP, o czym świadczy fakt udekorowania go medalem „Za zasługi dla pożarnictwa” w dniu 16 września 1928 r.

Niemal natychmiast po powrocie z ewakuacji wraz z żoną zaangażowali się w działalność powstałego jesienią 1917 r. Polskiego Towarzystwa Miłośników Sztuki w Lubartowie. W lipcu 1919 r. staraniem Towarzystwa wydano Jednodniówkę Grunwaldzką m.in. z tekstami Władysława i Wandy Śliwów. Oboje pracowali także w sekcji teatralnej, występując w amatorskich przedstawieniach, niektóre z nich reżyserował Władysław Śliwa.

W 1920 r. został po raz trzeci burmistrzem Lubartowa. Jako długoletni i doświadczony na wielu stanowiskach urzędnik wybrany został przez Radę Miejską 12 stycznia 1920 r., od 1 sierpnia 1921 r. wzmocnił swoją pozycję jako burmistrz wybrany w drodze konkursu. Tym razem stanowisko to pełnił znacznie dłużej bo aż do 1927 r. (23 czerwca złożył rezygnację, którą przyjęto 4 lipca 1927 r.).

Jako burmistrz zajął się szeregiem spraw ważnych dla miasta. Zainicjował działania zmierzające do poszerzenia granic miasta i włączenia do Lubartowa nowych terenów tzw. kolonii urzędniczej na Zagrodach oraz działek od strony Łucki, Annoboru i Szczekarkowa. Od 1920 r. w imieniu Rady jako członek specjalnego komitetu prowadził rozmowy w celu odkupienia dla Miasta parku i pałacu posanguszkowskiego. Pałac wykupili Bracia Misjonarze Kresowi, park Miasto przejęło dopiero w latach 30.

Zabiegał o zmianę wyglądu miasta. Rozpoczęto akcję porządkowania i brukowania ulic (m.in. Rynek II i Lubelska). Wspólnie ze starostwem i środowiskiem oświatowym miasta Lubartów podjęto działania mające na celu zadrzewianie ulic. W 1923 r. realizując uchwałę Miejskiej Rady zaczęto sadzić lipy i brzozy wzdłuż dróg prowadzących do Nowodworu i Annoboru. W tym czasie

przeprowadzono też prace porządkujące na cmentarzu parafialnym (kwatery mogił żołnierskich). Jednocześnie podjęto zabiegi w celu oświetlenia miasta. Wybudowano elektrownię a w 1925 r. podpisano umowę na dostarczanie energii elektrycznej z lubelską firmą Energa. Rozpoczął się proces elektryfikacji Lubartowa. W tym okresie powstała też łaźnia miejska.

Jednym z trudniejszych dla Miasta problemów była kwestia szkolnictwa. Władysław Śliwa wchodził w skład tzw. Dozoru - społecznej rady szkolnej utworzonej na terenie miasta, wspomagającej prowadzenie spraw oświaty. Przewodniczył też Miejskiej Radzie, która w marcu 1922 r. podejmowała uchwały o budowie nowej siedziby dla szkół powszechnych. Burmistrz wszedł w skład komitetu budowy szkoły. Przez szereg lat czynił starania o pozyskanie środków finansowych na ten cel, włączając do działania miejscowych posłów - Irenę Kosmowską i Ryszarda Wojdalińskiego, zabiegając o pomoc Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Związku Miast i szeregu innych instytucji. Już pod koniec jego kadencji w dn. 3 maja 1927 r. zorganizowano wielkie zebranie mieszkańców, które podjęło stanowisko domagające się budowy w mieście szkoły powszechnej. Gmach dla lubartowskiego szkolnictwa wzniesiono ostatecznie w latach 30. Równolegle W. Śliwa zaangażował się w działania mające na celu rozwiązanie sprawy lubartowskiego gimnazjum. Został w r. 1922 prezesem Towarzystwa Przyjaciół Gimnazjum. Przez pewien czas podejmował starania o upaństwowienie działającej w Lubartowie placówki. Równocześnie zabiegał o wykupienie gmachu dawnego gimnazjum I. Jakubczyka i przejęcia budynku na rzecz Miasta.

Burmistrz Śliwa zainicjował i kierował przygotowaniem do wielkiego zjazdu rzemieślników z powiatu lubartowskiego w 1924 r., w konsekwencji którego powstał cech murarzy. Wkrótce też otwarto w mieście kursy dokształcające dla murarzy i cieśli. Był to wstęp do wielkich obchodów 350. rocznicy powstania cechów w Lubartowie (1926) a następnie powołania w Lubartowie Szkoły Dokształcającej Zawodowej w 1927 r.

W okresie swego urzędowania burmistrz Władysław Śliwa był prezesem Ligi Obrony Powietrznej Miasta, a także działał w Zarządzie Komitetu Powiatowego oraz był delegatem na Ogólne Zgromadzenie Komitetu Wojewódzkiego tej organizacji.

W wydawanych w tym czasie publikacjach zamieszczał artykuły dotyczące samorządu miejskiego, a także artykuły pobudzające mieszkańców do działalności i ożywiania życia społecznego, oświatowego i kulturalnego.

Władysław Śliwa dobrze zapisał się w pełnieniu swoich funkcji w mieście. Jego działalność przerwana została w 1927 r., czego powodem była osobista decyzja Śliwy spowodowana „niezadawalającymi wynikami ostatnich wyborów do władz miejskich” oraz „wyczerpaniem zdrowia 29-letnią pracą bez odpoczynków urlopowych”. Po przyjęciu przez Miejską Radę rezygnacji z funkcji burmistrza „przeniósł się do sejmiku powiatowego” a kilka lat później w 1935 r. rodzina Śliwów sprzedała dom „pod Krzyżem” przy ul. Lubelskiej 99 i przeniosła się do Lublina. Władysław Śliwa zmarł 14 grudnia 1944 r. i pochowany został na cmentarzu rzymsko-katolickim przy ul. Unickiej w Lublinie.